

Na srdci

*(in)formační měsíčník vikariátu
7-8/26 Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka*

*Magdalena Tůmová se
14. 6. v Rynárce chystá
poprvé přijmout Pána
Ježíše. Foto: Karla Bradáčová*

Téma: Nevěřící

Doporučený příspěvek: 40 Kč

Kéž se z prázdnin nevrátíme jen s plným mobilem

Vážení a milí čtenáři, stojíme na prahu léta, času, který všichni vnímáme jako únik z koloběhu povinností. Prázdniny a dovolené však pro nás nejsou jen pauzou v kalendáři. Jsou vzácným, darovaným časem na hlubší zastavení. V dnešním zrychleném světě totiž často podléháme iluzi, že k odpočinku nám stačí jen změnit místo. Balíme kufry, plánujeme cesty a utíkáme do dálek v naději, že tam konečně najdeme klid.

Jenže na každou cestu si s sebou bereme toho nejnáročnějšího společníka – sami sebe. Skutečná pointa prázdnin proto nespočívá v tom, kam odjedeme, ale od čeho a k čemu vlastně utíkáme. Pokud je náš útěk jen snahou přehlušit vnitřní prázdnotu novými zážitky, vrátíme se v září stejně unavení. Můžeme procestovat celý svět, ale pokud nenajdeme pokoj ve svém vlastním srdci, zůstaneme poutníky bez cíle.

Naše víra a lidskost se nerodí v hluku velkých gest ani v honbě za turistickými atrakcemi. Rodí se v tichu, v obyčejné blízkosti k druhému člověku a v odvaze pohlédnout do vlastního nitra. Léto nás všechny zve k tomu, abychom odložili masky, plány a neustálou potřebu něco produkovat. Zkusme letos vnímat prázdninové dny jako duchovní prostor, kde se namísto sbírání zážitků pokusíme najít ztracený pramen své vlastní duše.

Když se vydáme na cesty, nehledejme jen odpočinek pro unavené tělo. Hledejme pokoj, který dává Bůh. On na nás nečeká na hlučných plážích, ale v tichu venkovského kostelíka, v šumění lesa a v klidném rozhovoru bez spěchu.

Přeji nám všem požehnané letní dny. Kéž se z prázdnin nevrátíme jen s plným mobilem, ale s proměněným srdcem – vnitřně tišší, vnímavější a bližší Bohu i lidem. **P. Karol Gottschalk Lovaš, farář v Božejově**

Na srdci - měsíčník farností vikaritátu Pelhřimov. **Příští uzávěrka: 15. srpna.** Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Tisk: Rain, Jindřichův Hradec (náklad 600 ks). Registrace: MK ČR E 24463. Přispět lze buď přímo v dotyčném kostele do kasičky nebo v sakristii, dále také na účet farnosti Pelhřimov 620616359/0800 (forma QR platby - viz kód vpravo). Díky za podporu! Archiv čísel najdete na **cerekev.cz** a **farpel.cz**.

červenec

3. Svátek sv. Tomáše, apoštola

4. Sv. Prokopa, opata

5. Čtrnáctá neděle v mezidobí

11. Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy

12. Patnáctá neděle v mezidobí

14. Bl. Hroznaty, mučedníka

15. Sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve

16. Panny Marie Karmelské

19. Šestnáctá neděle v mezidobí

21. Sv. Vavřince z Brindisi, kněze a učitele církve

22. Svátek sv. Marie Magdalény

23. Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy

24. Sv. Šarbela Makhlúfa, kněze

25. Svátek sv. Jakuba, apoštola

26. Sedmnáctá neděle v mezidobí

31. Sv. Ignáce z Loyoly, kněze

srpen

2. Osmnáctá neděle v mezidobí

4. Sv. Jana Marie Vianneye, kněze

5. Posvěcení římské baziliky Panny Marie

6. Svátek Proměnění Páně

8. Sv. Dominika, kněze

9. Devatenáctá neděle v mezidobí

10. Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka

11. Sv. Kláry, panny

14. Sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka

15. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

16. Dvacátá neděle v mezidobí

22. Panny Marie Královny

23. Jedenadvacátá neděle v mezidobí

24. Svátek sv. Bartoloměje, apoštola

28. Sv. Augustina, biskupa a učitele církve

29. Umučení sv. Jana Křtitele

30. Dvaadvacátá neděle v mezidobí

Kalendárium - náš vikarität

Červená Řečice a okolní farnosti

18. 7., 14.00 – pouť v Bitěticích

Chvojnov a okolní farnosti

3. 7., 17.00 – Chvojnov, 1.pátek v měsíci - adorace k Nejsvětější

Svátosti, 18.00 – mše svatá

11. 7., 19.00 – Chvojnov, chvály

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

5. 7., 14.00 - poutní mše svatá v kapli sv. Prokopa ve Vlásenici

22. 7., 17.00 - poutní mše sv. v kapli sv. Marie Magdaleny na Bradle

25. 7., 14.00 – poutní mše svatá v kapli sv. Anny ve Včelničce

2. 8., 11.00 – poutní mše svatá v kostele v Častrově

15. 8., 15.00 – poutní mše svatá v kapličce Panny Marie v Mírotíně

16. 8., 11.00 – poutní mše svatá v kapli Panny Marie v Metánově

16. 8., 14.00 – poutní bohoslužba v kapličce Panny Marie v Benešově

Pacov a okolní farnosti

5. 7. - 11:00 pouť Bedřichov, 18:00 pouť Bratřice

24. 7., 18:00 - Pacov - kaplička sv. Anny

26.7., 11:00 - poutní bohoslužba Pojbuky

16.8., 11:00 - pouť Zhoř u Pacova

30. 8., 11:00 – pouť v Pošné

Pelhřimov, Křemešník

ÚT - 18.45 – Pelhřimov, růženec a pobožnost k Tváři Kristově

ČT - 18.30 – Pelhřimov, adorace se zpěvy v kostele

ČT - 23.00-0.00 – Pelhřimov, Svatá hodina - tichá adorace (vstup přes sakristii kostela)

3. 7; 31. 7., 22.00 – Pelhřimov, modlitby mužů, v sále

4. 7. a 1. 8., 7.30 – Pelhřimov, Živá růže - mše sv. v kostele

17. 7. - 19. 7. a 14. 8. -16. 8. – Pelhřimov, 40hodinová adorace v sále

18. 7. a 15. 8., 14.00 – Křemešník, Mariánské večeradlo

24. 7. a 24. 8., 19.00 – Pelhřimov, modlitba celého růžence

Nová křesťanská instituce na obzoru - mateřská škola

Rády bychom vás seznámily s naší snahou vybudovat v Pelhřimově lesní mateřskou školu (LMŠ), založenou na křesťanských základech. Jsme ve fázi přípravy žádosti o schválení krajským úřadem. Součástí této žádosti je i seznam zájemců o vzdělávání v LMŠ. Zveme tedy všechny zájemce, které tato myšlenka zaujala na informační schůzku, viz plakátek. Zahájení provozu LMŠ je zatím plánováno na září 2027.

Za přípravný tým Eva Čekalová, Zdislava Hajná, Kristýna Hejdová, Lenka Jakešová a Gabriela Šterclová

**SRDEČNĚ ZVEME NA INFORMAČNÍ
SCHŮZKU**

**LESNÍ MATEŘSKÁ ŠKOLA NA VÝSLUNÍ
31.8. OD 17.30 H
FARNÍ SÁL PELHŘIMOV
KONTAKT: lmnavysluni@gmail.com**

P. Martin Brácha jde testovat týmovou faru, v Horní Cerekvi ho střídá tábořský vikář P. Michal Pulec

Začátek prázdnin je časem přesunů kněží – a jeden z nich se týká i našeho vikariátu. Z Horní Cerekve do Tábora se přemísťuje P. Martin Brácha. Jak pro něj bylo těžké se s tím smířit? „Těžká otázka, nevím, jestli jsem se smířil, vše je teprve přede mnou,

respektive před námi,“ odpovídá.

Plurál v jeho odpovědi je namístě, půjde totiž o novinku, která zatím u nás není běžná. „S kamarádem knězem Pavlem Němcem chceme v Táboře zkusit takzvanou týmovou faru, kdy farnosti spravuje více kněží na stejné úrovni,“ vysvětluje. Říká se tomu společná duchovní správa, oba se na věcech musí dohodnout, nikdo tomu druhému nevelí.

„Věřím, že se naše síly nebudou jen sčítat, ale spíš násobit,“ doplňuje. Jako výzvu vnímá i to, že po deseti letech nebude v jednom baráku žít sám. „Což je i výhoda, člověk se má komu vypovídat z problémů i radostí, ví, že se může na někoho spolehnout,“ přemítá.

Jde i o test možného modelu správy farností (*téma, které jsme v tomto časopise už zmiňovali*). „Myslím, že bez určitých komunit - "hnízd" - to kněží nevydrží a jen se uplahočíme. Biskup Tomáš Holub říká, že když je kněz sám, má jen tři možnosti: buď se zblázní, nebo si najde ženskou, nebo se stane svatým, přičemž třetí varianta je nejméně pravděpodobná. Tak se tomu snažíme předejít a hledat oporu ve společenství,“ dodává otec Martin.

Jak bude vzpomínat na farnosti kolem Křemešníku? „Letos si hodně uvědomuji, že jsem zatím celý kněžský život prožil kolem této „posvátné hory“, jak říká pan biskup. Podle mě je to opravdu středobod vikariátu, který spojuje všechny farnosti,“ uvádí. Cítí vděčnost za přijetí, kterého se mu tu dostalo, a věří, že i na to, co nebylo snadné, se časem dá vzpomínat hezky. „Nejvíc mi samozřejmě k srdci přirostli lidi, o tom absolutně žádná. Ale jako druhá věc určitě balkon s výhledem na Zámecák (*Zámecký rybník v Horní Cerekvi – pozn. red.*), to mi bude hodně chybět k ranní modlitbě s kávou a k večernímu grilování,“ uzavírá.

Z táboorské fary se naopak na tu hornocerekevickou stěhuje **P. Michal Pulec** (*1971), rodák z Hluboké nad Vltavou, který vystudoval Střední průmyslovou školu strojní a elektrotechnickou v Českých Budějovicích. Poté uzrála jeho cesta ke kněžství, na niž ho ovlivnili kněží a teologové, kteří patřili mezi pilíře českobudějovické teologické fakulty - Karel Skalický a Jiří Kašný - a také jáhen Karel Faber.

Na kněze byl vysvěcen v červnu 2004, po jáhenském roce v Táboře působil tři roky jako kaplan v Jindřichově Hradci a Sušici. Následoval Vimperk, kde sloužil jako administrátor necelých osm let, a poté na posledních 12 let Tábor, kde se brzy také stal okrskovým vikářem.

Kromě samotného města do června spravoval i farnosti Chýnov, Planá nad Lužnicí, Sezimovo Ústí a Malšice. Byl také zástupcem zřizovatele a zároveň vyučujícím na Základní církevní škole Orbis Pictus a duchovním Domácího hospice Jordán.

Křemešník na obzoru

Svou další „štaci“, faru v Horní Cerekvi, bere jako odměnu. „Na Vysočinu se moc těším, větších měst jsem si už během své kněžské služby užil dost“ říká. Za důležitou věc totiž považuje kontemplaci přírody, má rád hory, sám je také amatérským ornitologem. „Jezdil jsem často do Přírodního parku Polánka (*lokalita severně od Chýnova – pozn. red.*) a s dalekohledem jsem se občas díval na Stražiště a Křemešník - a možná jsem si tak vybral budoucí působiště,“ směje se.

„Když jsem hledal nějaké své kněžské „motto“, našel jsem ho ve snaze být nositelem pokoje a přinášet ho lidem. Zvláště v dnešní době to vidím jako důležité,“ vysvětluje. Jeho specialitou jsou také duchovní cvičení navázané na jeho další koníček – klasickou a jinou dobrou hudbu.

Takto nejen táboorským (nedávno byl na pozvání P. Martina Bráchy právě i v Horní Cerekvi) farníkům už zprostředkoval mimo jiné duchovní přínos Bachových Janových pašijí, Dvořákova Stabat mater, Mendelssohnova Eliáše či Mahlerovy Třetí symfonie. "A velice se těším na poznávání mých nových farníků (i proslulého farského balkonu v Cerekvi)," uzavírá.

Děkujeme otci Martinovi za jeho službu u nás a přejeme oběma kněžím hodně sil a Božího požehnání.

(hm)

Výuka náboženství pro 1. a 2. stupeň ZŠ

**pravidelné setkávání
s vrstevníky**

poznáváme Boha

otevřeno pro všechny

**utváření správných postojů
a hodnot**

SPOLEČNĚ NA CESTĚ

**informace a přihlášky:
www.svcsit.cz**

**BAVÍ TĚ NĚCO,
CO CHCEŠ PŘEDÁVAT DĚTEM?
POJĎ TO DĚLAT S NÁMI.**

VE STŘEDISKU VOLNÉHO ČASU SÍŤ

**AKTUÁLNĚ HLEDÁME VEDOUCÍ/ASISTENTY
ZÁJMOVÝCH KROUŽKŮ**

KROUŽKY PROBÍHAJÍ 1x - 2x TÝDNĚ

ZÍSKÁŠ:

PROSTOR PRO SVÉ NÁPADY
SMYSLUPLNOU PRÁCI
PEDAGOGICKOU PRAXI
PRÁCI NA DPP

POŽADUJEME:

TRESTNÍ BEZÚHONNOST
SPOLEHLIVOST,
KLADNÝ VZTAH K DĚTEM
ZODPOVĚDNOST
MINIMÁLNÍ VĚK: 18 LET
(ASISTENT: 16 LET)

HUDBA, ZPĚV

SPORT

TVOŘENÍ

TVŮJ NÁPAD

PRACOVISTĚ PELHŘIMOV

kontakt 774 950 224/martin.behal@svcsit.cz

Matice Křemešnická o.p.s.

Vás zve na

KŘEMEŠNICKÉ LÉTO 2026

Kostel Nejsvětější Trojice na Křemešníku

Pá 3.7. v 18h **P. Mgr. Jaromír Stehlík**

bohoslužba a přednáška „Proč Desatero dnes“

Pá 10.7. v 18h **P. Bc. et Bc. Josef Převor SDB**

bohoslužba a přednáška „Skrze víru a odpouštění k vnitřní svobodě“

Čt 16.7.- Ne 19.7. **divadelní představení Tereza**

Vstupenky v prodeji online na stránkách Matice Křemešnické

Pá 31.7. v 18h **P. ThLic. Josef Prokeš**

bohoslužba a přednáška „Jak žít společně a viditelně víru v dnešním světě“

Pá 7.8. v 18h **P. Mgr. Václav Vacek**

bohoslužba a přednáška „Jak si pěstovat odvahu“

Pá 14.8. v 18h **koncert Pavla Helana**

Vstupenky v prodeji online na stránkách Matice Křemešnické

Pá 21.8. v 18h **koncert skupiny Řekni Všem**

Vstupné dobrovolné

So 19.9. v 18h **P. Mgr. Marián Pospěcha**

bohoslužba a přednáška „Víra v životě, život ve víře“

Pá 2.10. v 19h **koncert Hradišťan & Jiří Pavlica**

Vstupenky v prodeji online na stránkách Matice Křemešnické

Prodej vstupenek:

HRADIŠŤAN

& Jiří Pavlica

www.hradistan.cz

KONCERT

v kostele Nejsvětější Trojice
na Křemešníku

pořádá
Matice křemešnická o.p.s.

2.10.
19:00

vstupenky

Ohlasy účastníků prvních dvou ročníků kurzů Alfa

Letos již potřetí proběhne kurz Alfa v Pelhřimově. První dva ročníky provázela velký zájem a výsledkem absolvování kurzu u některých z nich byla zásadní změna v životě. Kurz Alfa je nejen pro ty, kdo hledají Boha, ale i pro lidi, kteří jsou věřící, ale potřebují nový impuls, aby pro ně víra nebyla rutina, nuda a povinnost, a chtějí zažít sílu společenství.

Pozvánkou pro zájemce mohou být i zpětné vazby účastníků loňských:

„Došlo u mě k duchovnímu posunu. Škoda, že to nepřišlo dříve, vzhledem k mému věku.“

„Nejvíce se mi líbilo setkání s novými, úžasnými lidmi.“

„Přicházela jsem se strachem, co se bude dít, ale po pár setkáních jsem poznala, jak to bylo povzbuzující.“

„Jsem stále stejná, ale otevřely se mi nové obzory.“

„...klid a pohoda, příjemné prostředí plné lásky, člověk zapomněl na starosti, mohl vyjádřit své pocity...“

„Byla to pro mne úplně nová zkušenost.“

„Kurz mohu jednoznačně doporučit.“

„Užitkem bylo ujasnění základů víry a poznání nových skvělých lidí, pocít, že nejsme sami.“

„Bylo skvělé, že kurz vedly manželské páry. Měli jsme možnost vidět, jak víra působí i v takových věcech, jako je komunikace mezi manželi a vzájemná úcta.“

„Odnáším si nové pohledy na víru a smysl některých věcí, nad kterými jsem dřív tolik nepřemýšlel.“

„Před kurzem jsem měla spíše hodně otázek a nejistoty. Po jeho skončení cítím větší otevřenost, klid a chuť hledat dál. Posun vnímám především uvnitř.“

Chcete prohloubit svoji víru? Chcete se potkat s novými lidmi, kteří hledají smysl života? Chcete se nově potkat s Bohem? Chcete zažít přijetí, lehkost a zábavu?

Přijďte na kurz Alfa... Možná budete muset vstoupit na vodní hladinu tak, jako Petr při setkání s Pánem Ježíšem, ale můžete si být jistí, že Ježíš Vám bude nablízku a že setkání s ním nebude nuda, ale velké dobrodružství.

Za přípravný tým Leona Smrčková

Kurzy Alfa

Přijďte hledat odpovědi..

Proč tu vlastně jsem?
Má život vůbec nějaký smysl?
Jde v životě ještě o víc?

Začínáme 9. září 2026.

Končit budeme 25. listopadu.

Každou středu od 18 do 21 hodin.

Fara Pelhřimov.

Součástí kurzů je i sobota s Duchem
svatým, kterou spolu prožijeme 17. října.

- neformální, zábavné a přátelské prostředí
- společná večeře
- krátká přednáška
- setkání ve skupinkách

Příhlášky do 23. srpna
v sakristii kostela
sv. Bartoloměje v
Pelhřimově nebo na tel.:

728 857 527

Zde můžete také zjistit
podrobnější informace.
Kurzy jsou zdarma.

Matice Křemešnická o.p.s.

ve spolupráci

s Divadlem na Vinohradech

Kdybych lásku neměl, nic mi to
neprospěje. Láska... v ní je všechno.

Lenka Lagronová

Terezka

Režie: Radovan Lipus

Karolína Kněžů
Nad'a Konvalínková
Vendulka Křížová
Barbora Poláchová
Šárka Krausová
Tomáš Dastlík
Alexandra Tomanová

Uvádíme v areálu kostela Nejsvětější Trojice na Křemešníku

Časy představení

Čt 16.7. ve 20h

Pá 17.7. v 16h a ve 20h

So 18.7. v 16h a ve 20h

Ne 19.7. ve 14h

Otec Václav oslavil s farníky 24. 5. své 60. narozeniny

Foto: Marie Maryšková

Letošní Sít Fest přiblížil život svatého Františka

Páteční odpoledne 12. června patřilo opět rodinám s dětmi z našeho pelhřimovského vikariátu. Cílem setkání v Nové Cerekvi bylo nejen poděkování za uplynulý školní rok, ale také prostřednictvím jednoduchých her přiblížit dětem osobu sv. Františka z Assisi.

Děti prošly sedm stanovišť. Zde se dozvěděly, z jaké rodiny František pocházel, kde žil, že se toužil stát rytířem. Zakusil také zajetí. Bůh měl však pro něj novou cestu. Františkovým posláním se stala chudoba a služba, dokázal v přírodě vidět odlesk Boží krásy, lásky a dobroty, opravoval kostely, pomáhal potřebným., na sklonku života také oslepl.

Vypráví se o něm mnoho legend. I my jsme se dověděli jednu z nich, jak František svým kázáním napravil zlého vlka. Na jednom stanovišti jsme vytvořili i společný chvalozpěv, plný vděčnosti Bohu za krásnou přírodu kolem nás. Ten jsme pak přinesli jako dar při mši svaté k oltáři.

Vůbec nám nevadilo, že po celé odpoledne pršelo. Vždyť déšť je pro přírodu také Božím darem a požehnáním. A my jsme se měli kde schovat. Zázemí pro „mokrou variantu“ nám poskytla budova fary. A ohýnek a opékání všeho možného dobrého také bylo, i když trošku v dešti.

Foto: Edita Šterclová

Chtěla bych touto cestou poděkovat nejen všem účastníkům, ale i všem pomocníkům, bez kterých bychom naše setkání nemohli uskutečnit. Díky vám všem za vaši ochotu, čas a nasazení pro druhé! Díky za krásné společenství!

Hana Pechová, katechetka

První svatá přijímání v pelhřimovském vikariátu

14. 6. - RYNÁREC

Foto: Karla Bradáčová

21. 6. - PELHŘIMOV

Foto: Josef Novák

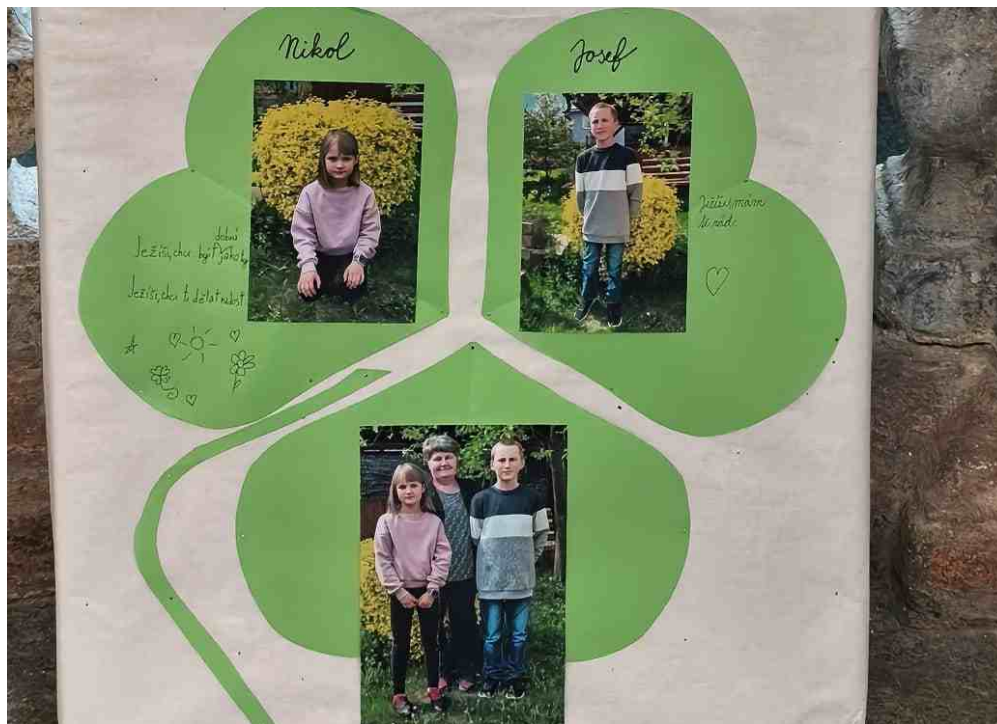
14. 6. - CHVOJNOV

Foto: Tereza Kostková

31. 5. - KAMENICE NAD LIPOU

Foto: archiv rodiny Mezerovy
a Vaňáskovy, Hana Pechová

14. 6. - NOVÁ CEREKEV

Foto: Anna Konečná

Ohlédnutí za červnovým setkáním Ženy ženám

V sobotu 13. června se setkaly kulturním domě obce Hříšice u Dačic téměř dvě stovky žen více generací. Konalo se zde již sedmé a znovu jedinečné setkání Ženy ženám. Byl to cenný čas, který umožňoval vystoupit z koloběhu každodenních povinností, kde byl prostor na sdílení, modlitbu a vzájemné povzbuzení.

Hlavním tématem setkání bylo „Znovuzrozená“. Program byl bohatý. Po úvodních slovech dvou zapálených organizátorek, Káti a Peti, následovala modlitba prostřednictvím chválových písní. Následně nás obohatila slovem sestra františkánka Dominika Konečná, jejíž moudrost, vnitřní pokoj a čišící radost byly velkou inspirací.

Vyslechli jsme si i silná svědectví dvou žen, které našly odvahu podělit se s ostatními o své žití s Pánem. Na setkání přijalo pozvání několik kněží z různých farností, díky kterým účastnice mohly využít možnosti svátosti smíření. Současně byl dán i prostor pro přímělnou modlitbu.

V odpoledním programu jsme se rozdělily do skupinek, ve kterých byla možnost blíže se posdílet, povědět si, jak se nás Bůh dotýká, a vzájemně spolu být, povzbudit se a inspirovat. V krásném podvečerním programu jsme mohly obnovit svůj křestní slib a znovu se tak zrodit a být Bohu blíž. V jednu chvíli na jednom místě svítily téměř dvě

Foto: Gabriela Nováková

stovky svící, nových životů, a to bylo nádherné. Program byl završen mší svatou.

Nic mnou neotřese

Prožila jsem zde silné okamžiky. Srdce mi plesalo radostí při pohledu na organizátorky a jejich kamarádky, s jakou chutí, nadšením a tvořivostí byly schopné akci zorganizovat, na jaké detaily pamatovaly a kolik radosti a lásky dokázaly přinést. Mnohé ženy připravily pro ostatní občerstvení. Líbilo se mi, s jakým potěšením a štědrostí pokrmy přinášely. A ta pestrost!

Nevěděla jsem, že přijede sestra Dominika. Když jsem ji viděla přicházet, vlily se mi slzy do očí. Její slova a přítomnost mi totiž byly oporou v těžších chvílích a vážila jsem si toho, že ji mohu znovu vidět a slyšet. Dotýkaly se mě její myšlenky, třeba připomenutí, že klíč k tomu, aby Bůh začal v mém životě jednat, je mé vědomé rozhodnutí nabídnout mu své srdce.

A že je důležité růst v důvěře, že Pán vede moje kroky. I největší průšvih umí zakomponovat do svého plánu a proměnit ho. Dozvěděla jsem se, že slovo „dobré“ je v Bibli použito celkem 741krát – a znamená „krásné, užitečné a významné“. A každý z nás je krásný, užitečný a významný.

Cenná pro mě byla možnost být součástí doprovázejícího hudebního uskupení, propojit se s ostatními formou písní. Stále mi v uších zní píseň, kterou společný večer končil: „Hospodina, Hospodina stále před očí si stavím. Je mi po pravici, po pravici, nic mnou neotřese“. Viděla jsem odcházet ženy, jejichž tváře se mi zdály být občerstvené a upokožené, a to byla radost. Těším se na příští setkání.

Markéta Patáková

Svědectví aneb Jak Pán koná po proběhlém setkání Ženy ženám

Akce Ženy ženám pro mě znamenala den plný obnovení, modlitby a chvály, setkání s dalšími ženami, ale hlavně s Pánem Ježíšem a jeho láskyplným objetím. Kromě jiného jsme měly možnost dozvědět se něco bližšího o významu svých jmen. Na síti jsem si vybrala „svoji“ kartičku a dočetla jsem se, že Vendula znamená slavná, slavnější. Hned jsem si trošičku „zafrfňala“, že slavná být asi ani nepotřebuju.

Ale to jsem ještě netušila, že Pán to vidí jinak a tu mou nelibost promění už za dva dny v něžné pohlazení. V pondělí po práci jsem se stavila v obchodě. Milá paní prodavačka mě obsloužila a povídá mi: "Vy mě neznáte, ale Vy už jste slavná." S úžasem jsem na ni hleděla.

Sdělila mi, že je už sedm let pokřtěná, že taky jezdí na Ženy ženám, že byla v sobotu v Hříšicích, že absolvovala seminář v Duchu podle Sieverse a kurz Alfa - a to vše prý díky mně. Děkovala mi za svědectví, které jsem měla loni na Noci kostelů v Pelhřimově, kdy jsem hovořila o Alfě a zvala na kurz všechny přítomné. Ona tam prý byla, vyslechla mě a na Alfu se přihlásila. Řekla mi: "To vy jste to celé odpálila."

Obě jsme slzely, děkovaly si navzájem a držely se za ruce. Z obchodu jsem odcházela v modlitbě a s vděkem za Boží pohlazení, které jsem díky této ženě prožila. A cestou domů jsem se chvílemi chtěla díky překypující radosti, kterou mě Duch Boží prostoupil.

Svědectví o životě s Kristem má velikou moc. **Vendula Freiová**

Dary Ducha svatého a Slavnost Božího Těla v Novém Rychnově, Dušejově a Branišově

Co jsou dary Ducha svatého? Dary, které pomáhají člověku správně jednat, rozhodovat se a růst v duchovním životě. Měly by být naší oporou v křesťanském životě. A jaké to jsou?

Dar moudrosti – abychom vždy rozpoznali pravé životní hodnoty

Dar rozumu – abychom správně pochopili Boží pravdy

Dar rady – abychom se správně rozhodovali

Dar síly – abychom měli sílu vykonat co od nás Bůh žádá

Dar umění – abychom dávali věci do souvislosti s Bohem

Dar zbožnosti – abychom měli radost z toho, že jsme v Boží blízkosti a spolu s ním se modlili

Dar bázně Boží – abychom si vážili víry a báli se zarmoutit Boha hříchem

Tyto dary potřebujeme v našem životě jako sůl. Pokaždé jiný, ale vždy všechny. Nezáleží, jestli jsou vyobrazeny na papíře, nebo v plamíncích, ale jak je máme v srdci.

*Foto: autorka
a Stanislava
Tichá*

Slavnost Těla a Krve Páně neboli lidově Boží Tělo je svátek, kterým se oslavuje a zdůrazňuje přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii. Kristus v podobě chleba nezůstává jen v kostele, ale vycházíme s ním mezi lidi do ulic. Kněz nese Nejsvětější svátost v ozdobené monstranci. My v Rychnově máme již tradičně jeden venkovní oltář.

V některých farnostech mají čtyři oltáře, které by měli být postaveny do čtyř světových stran. Kněz žehná lidem, městům, světu a přírodě.

Požehnáním si vyprošujeme Boží ochranu před nepříznivým počasím, pohromami, neúrodou, válkou a veškerým zlem.

Pavlaína Malátová, Nový Rychnov

Při Božím Těle ve Chvojnově nechyběly ani salvy z děla

V neděli 7. června se ve Chvojnově uskutečnil slavnostní průvod Božího Těla. Po mši v kostele Nanebevzetí Panny Marie se průvod vydal obcí za zpěvu duchovních písní, při kterém děti tradičně sypaly před nesenou monstrancí květy. Průvod se zastavil u čtyř vyzdobených oltářů, kde při výstřelu z děl zazněly modlitby za obec, rodiny i pokoj mezi lidmi. Slavnost Božího Těla připomíná podle tradice úctu k eucharistii a v mnoha obcích je procesí důležitou součástí duchovního i společenského života.

Text i foto: Tereza Kostková

Pojem nevěřící je často nálepka a té se máme vyhnout

Vědomí poslání představuje jedno z klíčových slov synodálního procesu. Můžeme si je představit jako nutkání, které nás vybízí, abychom vyšli ven, abychom do zájmu o druhého promítali zkušenost vycházející z našeho vztahu s Bohem. Účastníci synodálních setkání se ptali, jak co nejdůvěryhodněji oslovit nevěřící. V tom však zazněla otázka: „Kdo je vlastně nevěřící?“ Oblíbený termín. Ale co vyjadřuje?

Nejspíš tím myslíme nepokřtěného člověka. Pro pokřtěné křesťany, kteří víru nezahrnují do svého života, používáme termín nepraktikující. Pojem nevěřící většinou neznamená to, že by dotyčný odmítal jakýkoliv nadpřirozený rozměr. Tomáš Halík proto používá termín „něcismus“, označující víru v „něco nad námi“.

Účastníci synody se shodli, že pojem „nevěřící“ je nálepka, které bychom se měli vyhýbat, protože do skutečného vztahu k Bohu u druhého nevidíme. Tím, že někoho označíme za nevěřícího, vyjadřujeme jen to, že neprožívá víru jako aktivní katolík.

Pravdivé postoje druhých jsou přitom inspirací i pro nás. Je důležité přijmout, že projevy víry mohou mít různou formu. Zkušenost opravdového hledání Boha nám může být bližší, než čekáme. Je proto přesnější používat pojem „nepokřtěný“ jako věcné vyjádření statusu.

Nejsme morálnější

Potřebu otevření farností příchozím si uvědomuje řada účastníků. To se týká i toho, jak oslovit ty, kteří sice stojí mimo, ale duchovní rozměr existence je pro ně důležitý. Jak toho docílit? Řešením mohou být různé sportovní, charitativní či umělecké aktivity, ale i duchovní doprovázení, ztišení, rozhovory, meditace atd. Je nezbytné vyvarovat se postoje poučování a zbavit se předsudku, že pokřtění jsou „morálnější“ než nepokřtění nebo nepraktikující.

Jak sdělit to podstatné, a přitom neodradit? Odrazuje i povýšenost, která se projevuje ve formě schovávavosti („až vy to pochopíte“), anebo ještě hůře, při vystupování jediných majitelů pravdy. Odradí i

povzdech věřících, že to máme tady na Zemi těžší, ale pak nás čeká odměna. Kam zmizela radost z víry, kde je láska milujícího Krista? Bůh se přece sklání ke každému z nás. Těžší to máme tehdy, pokud jsme z pravidel učinili modly, kterým obětujeme vztahy, radost a lásku.

Kresba: America's Keswick

Ze setkání s nevěřícími můžeme zjistit mnoho o nás a přijmout jejich postřehy jako zrcadlo, které nám nastavilo tvář. Nepokřtění považují za důležité svědectví osobního života každého věřícího. Jejich kritika směřuje často vůči instituci, naopak ohledně víry zaznívají slova respektu.

Víra je slovy jednoho z nepokřtěných „zlatá esence“, zabalená do poněkud méně přitažlivého obalu církve (v originále bylo použito razantnější vyjádření).

K dotazu, co víra dává věřícím, si nepokřtění myslí, že se jedná o nezávislé vědomí vlastní hodnoty, o možnost nahlížet na životní situace z jiného úhlu, zažívat prostředí komunity, společenství a množství jím pořádaných akcí, řídit se inspirujícími nároky na životní styl a také být schopen se smířit se smrtí.

Nepokřtění přijmou rozhovor o víře, nesmí ale cítit manipulaci. K tomu musíme vnímat znamení a nebát se, že se můžeme umazat. Jak též zaznělo: „Pokud jde o církevní styl vůči vnějšímu světu, nežádáme po církvi přijmout roli v laciném seriálu; ale taky už víme, že Stardance nás neušpiní.“

Marie Kolářová, Proboha.cz (redakčně kráceno)

Hledám Boha: Jsme taková zpovědnice pro nevěřící

Nejen kněží nebo řeholní sestry spojují svůj život a práci s vírou a modlitbou. O vztahu k Bohu a provázení druhých na cestě objevování víry jsme si povídali s ředitelem projektu Hledám Boha Markem Chvátalem.

Můžete popsat, jak projekt Hledám Boha funguje a jaká je v něm vaše role?

Jsme tu především pro všechny hledající. Ať už pro nevěřící, kteří Boha hledají nebo s Ním nějakým způsobem zápasí, nebo pro křesťany, kteří ve své víře dospěli na křižovatku a nevědí si rady nebo zažili v poslední době něco těžkého. Těm všem se snažíme naslouchat a v jejich hledání je podporovat. Některé z nich se nám podaří doprovodit na jejich cestě až k tomu, že vstoupí do církve a stanou se křesťany.

S některými pak jen ujdeme kousek cesty a pomůžeme jim posunout se o kus dál, i když se třeba křesťany nikdy nestanou. Někdy jim pomůžeme alespoň v nahlédnutí toho, že Bůh není jejich úhlavní nepřítel a že ti „křesťané“ nejsou úplně „na hlavu“.

Jsme internetový projekt. Po čase může v případě zájmu dojít i k osobnímu setkání a rozhovoru (v prostorách určité církve nebo třeba v kavárně). To se ale děje v menšině případů.

Většinou jsou lidé rádi, že se s námi nemusí vidět, protože jdou rovnou na hlu-
binu. A je pro ně
jednodušší
mluvit o věcech,
které je tíží a se
kterými by se
nedokázali jen
tak svěřit.

Tím často do-
chází na jejich
straně k velké
úlevě.

Kdy vás lidé oslovují?

Často v době, kdy zažívají těžkosti. Mohou své problémy vyslovit a někdo na druhé straně je vyslechné a začne se o ně zajímat, a to podle mě mívá silný dopad a může to těm lidem přinést úlevu. Říkám tomu „zpověď pro nevěřící“, byť nenabízíme skutečné rozhřešení.

Jaké otázky ohledně Boha vám lidé nejčastěji pokládají?

Často za mnou lidé přicházejí proto, že se potřebují vypořádat s úvahou, že Bůh nemůže existovat, protože se na světě přece děje tolik zlého. Nebo že křesťanství nedává smysl, protože křesťané se nechovají vždycky správně. Většinou se pak dopracujeme k tomu, že měl ten člověk negativní zkušenost s nějakým křesťanem. Někdy mi lidé říkají, že přece není možné všem odpouštět. Společně pak třeba zjistíme, že mají problém s odpuštěním konkrétnímu člověku. Ano, lidé přicházejí s otázkami. Za nimi se ale zpravidla skrývají jejich nedořešené emoce – od strachu, přes vztek, agresi a pohrdání.

Pak je skupina lidí, kteří hledají Boha, možná s ním trochu zápasí, a nás osloví s tím, že už mají dost hledání a chtějí ten proces dokončit. Těmto lidem se někdy v životě stane něco zásadního, přijdou o blízkou osobu, a to je popíchne k tomu hledání ukončit.

Doprovázíte ostatní při hledání Boha. Jak ho hledáte vy sám?

Často dostávám otázku, jestli jsem už Boha našel. Lidé bývají překvapení, když vidí, že se pak nad ní zamyslím. Oni ji většinou myslí jako vtip a já ji naopak беру vážně. Ať už jsme na cestě víry kdekoliv, vždycky budeme hledajícími. Když se mě pak ptají: „Už jsi Ho našel?“, čekají jednoznačnou odpověď: „ANO.“ A když se mě pak zdráhají zeptat „kde?“, odpovídám jim: „No v Tobě.“ To jim pomáhá pochopit, že Bůh je všudypřítomný. Podobné otázky mi často kladou „samostatní hledající“. Lidé, kterým často něco vadí na církvi.

Ti mluví o tom, že Boha přece nemusí hledat, protože je v jejich srdci. S tím se dá částečně souhlasit. Nicméně já sám se vnímám tak, že stále hledám. Někdy já Jeho, jindy zase On mě. K hledání jsme povoláni všichni už kvůli tomu, jaký Bůh je. Bůh se nám bude přirozeně v každé fázi naší cesty ukazovat trochu jinak a budeme ho také jinak vnímat. Je proto trochu zrádné čekat, že ho jednou najdeme a pak už nebudeme

Žít s nevěřícím v manželství jistě lze, ovšem...

Prosím o radu. Mám vztah s holkou. I když jsme víru spolu vůbec neprobírali, vím, že je nevěřící. Popravdě bych chtěl navázat vztah s holkou, která je spíše věřící, ale za dlouhá léta se mi to nepodařilo. Slečna, s kterou momentálně chodím, je moc fajn a sedí mi i povahově, a proto bych s ní chtěl dále chodit i za cenu, že je nevěřící. Chtěl bych jí říci, že bych rád, kdyby třeba se mnou občas zašla do kostela. Myslím si, že je tolerantní, ale mám trochu obavy, že ji tím odradím, nebo spíš, že nenajde pochopení pro moji potřebu. Nevím, jak se s ní o víře bavit, myslím, že o ní nemá vůbec páru. Poradíte mi, jak otevřít tuto otázku, abych ji příliš neodradil? Je možné mít takto vztah? Rád bych, aby víra nebyla překážkou.... Mockrát děkuji za Vaši odpověď.

Co se týče komunikace o víře se slečnou, velmi bych Vám doporučila otevřenost a upřímnost. Tak jak se s ní bavíte o jiných pro Vás důležitých věcech, nadněte i téma víry. Slečna si zaslouží, abyste jí do této své oblasti nechal nahlédnout a aby se mohla rozhodnout, zda chce nebo nechce jít do vztahu s věřícím mužem. Stejně jako chcete Vy poznávat ji, ať smí i ona pravdivě poznávat Vás.

Není třeba, abyste svou slečnu nábožensky přesvědčoval, postačí jí říct o Ježíši, „vydat o něm svědectví“. Že v něj věříte a že je pro Vás důležitý. Povězte jí, kým pro Vás Ježíš je, co pro Vás dělá, jak jste s ním Vy sám seznámil, co pro Vás znamená žít ve vztahu s ním – v duchovní rovině i praktickém životě. Dávkujte toto téma citlivě a postupně, abyste ji nepřeválcoval a nezahltl.

Dejte své slečně prostor k přemýšlení, k otázkám a ke sdílení toho, čemu věří ona – možná Vás překvapí. Když odkryjete duchovní karty, odhalíte před svou slečnou důležitou složku své duše. Možná pocítíte vlastní zranitelnost, ale zároveň se Vám uleví, že před dívkou stojíte v pravdě. Uvidíte, jak na to zareaguje – nadšením, zájmem, stažením se, posměchem nebo strachem... Záleží na jejích osobních zkušenostech a názorech. Do kostela ji pozvat můžete, ale také nemusíte - podle toho, jak se vaše rozhovory na toto téma vyvinou.

Jako křesťané nejsme pány svých životů, naším Pánem je Kristus. Vztah k němu je nejdůležitějším vztahem našeho života. Chceme s ním být ve spojení a žít tak, aby se to líbilo Bohu. Podle něj upravujeme své

životní směro-
vání i denní
plány. Ptejte se
Boha, zda se mu
líbí, že chodíte
se svou součas-
nou slečnou,
zda je to žena,
kterou pro Vás
připravil. Lidé
na tento krok v
zamilovanosti
často zapomí-
nají a rozhodují

Ilustrační foto: Vojtěch Hlávka/Člověk a víra

se podle sebe. To nejlepší pro nás chce ale Bůh – vyplatí se se na něho spoléhat. Možná se zeptáte, jak na to přijít? Předně v modlitbě. Proste Ducha svatého, který zná Boží hlubiny, ať Vám pomůže s rozlišováním – nenechá Vás na holičkách. Předkládejte mu své srdce a touhy v něm ukryté. Poznávejte srdce své slečny... Můžete se také poradit s knězem, který Vás duchovně doprovází, anebo s někým z církve, ke komu máte důvěru a kdo Vás dobře zná.

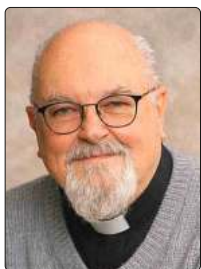
Pár věřící-nevěřící spolu jistě v manželství žít může. Nevěřící je posvěcován vztahem s věřícím, věřící může svému nevěřícímu partnerovi svou láskou (i slovy) zvěstovat Krista. Znam dva takové páry, které jsou spolu cca 40 let a spokojeně; vyžaduje to ovšem velikou toleranci na obou stranách (viz například pohledy na morální otázky) a od věřícího vytrvalost v tom, že duchovně „táhne káru“ rodiny sám.

Pro věřícího v takovémto vztahu je velmi důležité mít zázemí v církvi, kde by mohl čerpat (farnost, duchovní doprovázení, modlitební skupinka). Pro nevěřícího je zase velkým nárokem nést láskyplně odlišnost manžela/manželky a dopřávat mu (a dětem) možnost účastnit se církevního života.“

Modlím se, abyste poznal, zda se Bohu líbí, abyste se svou slečnou směrovali směrem k manželství, zda je ona pro Vás ženou, kterou máte přijmout od Hospodina. Věřím, že to poznáte, budete-li pravdivě stát před Boží Tváří, ptát se a naslouchat.

z www.vira.cz

Jsem přesvědčená ateistka a do kostela nevstoupím

Volala mi v pátek odpoledne do méj psychiatrické ordinace dcera jedné mé pacientky a prosila o zaslání receptu pro svoji nemocnou matku. Té už došly léky a cesta za mnou je pro ni v zimě komplikovaná.

Bylo to v době, kdy jsem v jejich městě sloužil každou neděli dopoledne mši svatou.

„Když dám recept až v pondělí na poštu, přijde nejdříve ve středu, možná ve čtvrtek, a to je dlouho. Vzhledem k tomu, že budu pozítří, tedy v neděli, sloužit ve vašem městě od devíti hodin bohoslužbu, léky vám přivezu rovnou. Přijďte si pro ně před desátou hodinou ke kostelu.“

Souhlasila. Nutno dodat, že to bylo v době, kdy elektronické zasílání receptu ještě neexistovalo. Když jsem v neděli vyšel před kostel, ona žena tam nečekala. Vrátil jsem se tedy do kostela a poprosil paní kostelnici, která se tam pokaždé zdrží, aby balíček, pokud tam přijde později, oné paní předala.

„Nemohu na ni čekat, protože pospíchám do další farnosti. Stejně už mám zpoždění,“ řekl jsem. Nastoupil jsem do auta, nastartoval, pomalu se rozjíždím, a tu proti mně běží ona žena s omluvou, že se zdržela.

„Nevadí. Balíček s léky pro vaši maminku máte v kostele u paní kostelnice. Ví o vás, dá vám ho. Já už se vracet nemohu, chvátám do další farnosti.“ S touto informací jsem se rozloučil, stáhl okénko a odjel.

V pondělí ráno se paní objevila v čekárně méj ordinace. „Vy ty léky nemáte?“ podivil jsem se. „Nemám. Já jsem totiž přesvědčená ateistka a práh žádného kostela nikdy v životě nepřekročím.“

P. Jaroslav Max Kašparů

Co je nový ateismus? (new atheism) - je to přesvědčení, že „náboženství by nemělo být tolerované, ale mělo by se kritizovat a vystavovat ho racionálním argumentům vždy, když vzroste jeho vliv.“ Jeho představitelé tvrdí, že vědecké pokroky vyžadují méně vstřícný postoj k náboženství, pověrám a náboženskému fanatismu, než jaký zastávali mnozí tradiční sekularisté. Za „čtyři jezdce nového ateismu“ jsou považováni biolog Richard Dawkins, filozof Daniel Dennett, neurovědec Sam Harris a novinář Christopher Hitchens.

Místo ateismu je dnes spíše apateismus, říká Loffeld

Rozruch vzbudil překlad knihy německého sociologa náboženství a kněze Jana Loffelda „Když Bůh nikomu nechybí: úvahy o náboženské lhostejnosti“. Autor v ní analyzuje proměny náboženství dnešní Evropy, nové podoby křesťanství i sekularizaci.

„Už řadu let empirické studie v podivuhodné shodě dokládají, jak se lhostejnost v náboženských otázkách stává u stále většího počtu lidí zcela běžnou realitou,“ začíná svou knihu, jejíž název by se dal doslovně přeložit jako **Když nic nechybí, kde chybí Bůh**, profesor teologie na Univerzitě v Tilburgu Jan Loffeld.

Východiskem je skutečnost, že většina společnosti se staví k náboženství čím dál lhostejněji. A že navzdory představám mnohých křesťanů absence náboženského zájmu nebrání lidem žít šťastně. Loffeld navazuje na teologa Dietricha Bonhoeffera, který v dopisech z nacistického vězení píše, že křesťanská tradice působila tam, kde člověk ztrácel kontrolu nad svým životem: v okamžicích neštěstí, viny či smutku. Od doby, kdy moderní člověk získal své štěstí, snažili se ho křesťanští myslitelé přesvědčit, že je vlastně nešťastný, aby mu mohli nabídnout spásu. Loffeld píše, že má-li Bůh být Bohem, který nechává svobodnou vůli, musí nám umožnit být šťastnými i bez víry. Pojem vykoupení prý však už nepokrývá žádnou z potřeb člověka 21. století. Chybí po něm poptávka.

Loffeld je k „návratu náboženství“ skeptický. Sekularizaci chápe jako globální trend. Důvodem přitom není ateismus. Loffeld cituje kardinála Kaspera, podle nějž narazit dnes na ateistu je vysloveně šťastná náhoda. Dnes spíš hrozí apateismus. „Co mohu poznat? Co mám dělat? V co mohu doufat? Stále více lidí prochází životem, aniž by na tyto otázky nacházeli odpověď, aniž by si je vůbec kladli – a nic jim nechybí,“ píše Loffeld.

Někteří křesťanští myslitelé ve 20. století si mysleli, že existuje adresát, který (aniž by to věděl) touží po Bohu, a stačí jen vyladit vysílací frekvence. Loffeld tohoto adresáta nepředpokládá. Co podle něj křesťanství má nabízet? Vyprávět alternativní příběhy života, nabízet „jinakost“ víry, obnovit „prorocké“ poslání, nabízet smíření či uchopené rituály, které lidem umožní projít jejich bolestí a truchlením a poskytnou jim naději.

Tomáš Sixta, Host

Babylon náboženství – jak se v nich máme vyznat?

Na světě existují tisíce různých náboženství a duchovních hnutí, přesto se asi 90% populace hlásí k hlavním pěti – křesťanství, islámu, hinduismus, buddhismu a čínským lidovým náboženstvím. Existují i různé názory na „úlohu“ Boha ve stvoření. Rozeberme si tedy několik otázek, které nám část této problematiky osvětlí.

Co je ateismus?

Podle Katechismu katolické církve je to odmítnutí Boha nebo popření jeho existence. Ateismus neuznává budoucí život. Člověka vidí jako strůjce a tvůrce své vlastní historie. Člověk je sám sobě cílem. Na rozšiřování ateismu mohou mít podíl i věřící, kteří podávají zkreslené informace a pravou Boží tvář spíše zastiňují.

Může přijít ateista do nebe?

V určitém případě ano. Papež František mluvil za svého života o tom, že Boží milosrdenství nezná hranice. Pokud kdokoliv žije mravně čistý život podle svého svědomí, ale vlivem okolností neměl možnost poznat Boha, nebo ho dokonce odmítl, má možnost být spasen.

Co je agnosticismus?

Agnostik může zastávat názor, že nelze uspokojivě vyvrátit nebo potvrdit existenci Boha nebo jakékoliv nadpřirozené reality.

Jaký je rozdíl mezi teismem a deismem?

Teismus věří v Boha, který stvořil svět a nadále je s ním v kontaktu. Bůh je vnímán jako osobní bytost, ke které se lze modlit. Naproti tomu deismus vidí v Bohu stvořitele, který do světa dále nezasahuje.

Co je panteismus?

Panteismus je směr, který odmítá Boha jako samostatný bytost, ale jako sílu či princip, který prostupuje celým vesmírem a přírodou a je s ní jednotný. Bůh a svět tvoří propojený celek.

Ilustrační obrázek - generováno AI

Jak se dělí křesťanství?

Křesťanství má tři hlavní větve: katolickou, pravoslavnou a protestantskou církev. V čele té katolické stojí papež, v pravoslavné církvi jsou to tzv. patriarchové, stojící v čele jednotlivých patriarchátů. Protestanté nemají tak pevně danou hierarchii, v čele stojí biskup nebo tzv. staršovstvo. Zajímavé je, že pravoslavní uznávají Nanebevzetí Panny Marie, ale až po její smrti. Proto slaví svátek Zesnutí Panny Marie. Tyto větve se rozcházejí i v pohledu na církevní tradici, zvlášť protestanté ji odmítají jako zdroj pravdy rovnocenný s Písmem.

Lze přijímat u protestantů a pravoslavných eucharistii? A naopak?

Pohled na tuto otázku se u těchto větví liší. Katolická církev považuje slavnost eucharistie i za sjednocení společenství, a nelze ji proto slavit s někým, kdo není s církví jednotný v otázkách víry. Svaté přijímání proto podává protestantům či pravoslavným výjimečně a sami katolíci by pak také neměli přijímat u jiných křesťanských církví.

Nejpřísnější je v tomto ohledu pravoslavná církev, která povoluje svátost eucharistie pouze pokřtěným pravoslavným křesťanům. Protestanté vyznávají otevřenou slavnost Večeře Páně, tedy že k ní má mít přístup každý křesťan.

(mn)

Jak jsme putovali do Medžugorje i ve třinácti lidech

Začátkem roku za mnou přišla jedna účastnice loňské pouti do Medžugorje s návrhem, aby i naše pacovská farnost uspořádala takovou pouť. Během několika týdnů se přihlásilo 20 zájemců. Spojil jsem se s paní Monikou, která žije v Medžugorje, a domlouval se na dopravě a ubytování. Protože nebyla vyžadována záloha a už se blížil termín poutě začátkem května, postupně si to polovina lidí „rozmyslela“.

A nastaly komplikace. Museli jsme zajistit jiný penzion a složitě se domlouvat s dopravcem jiné poutní skupiny, zda pro nás budou mít v autobuse místo. Podařilo se, ale museli jsme se trochu složitě dopravit do Brna k autobusu. Jeli jsme pak celou noc a druhý den odpoledne paní Monika naši malou skupinu, která nakonec čítala 13 lidí, čekala v cíli cesty. Ochotně se nás ujala, ubytovala v náhradním penzionu a byla po celou dobu naší průvodkyní.

Trochu složitě popisuji úvod mého příspěvku proto, že tím chci upozornit na dnes velmi rozšířený nešvar, a tím je nerozhodnost a upadající vztahovou morálku. Nějak nám nedochází, že každé naše rozhodnutí se přímo nebo nepřímo dotýká dalších lidí, a mohou jim přinést

zbytečné komplikace. Pro ilustraci: K zajištění poutě pro dramatický úbytek přihlášených jsem napočítal přes 30 hovorů a zpráv s Monikou a s řidičem autobusu, který v té době zajišťoval dopravu jiných poutníků. Kvůli bezprostřední komunikaci po telefonu ještě musím zmínit, že Medjugorje se nachází v Hercegovině, což je mimo eurozónu.

A teď už k vlastnímu obsahu naší poutě. Naše průvodkyně Monika Stampfelová doprovázela české poutníky už v době socialismu (spolu s Dr. Mráčkem, velkým podporovatelem poutí do Medjugorje). Má proto bohaté zkušenosti a znalosti tohoto místa.

Trocha historie

V roce 1981 se začala Panna Maria zjevovat několika dětem na místě zvaném Podbrdo a předávat jim poselství. Do Medjugorje začalo cestovat stále více poutníků, což se nelíbilo tehdejší komunistické vládě. Například nejmladšího z dětí, Jakova, potrestali domácím vězením. Na dvorku ho hlídal policista. Když Jakov nemohl ven, Maria se mu sama zjevila doma a svěřila mu úkol, aby lidem v kostele vyřídil vzkaz, že se mají každý den modlit tři růžence.

Malý Jakov neohroženě utekl policistovi, zastavil auto a nechal se dovézt do kostela. Zrovna končila večerní mše svatá. Tak naléhal na pana

faráře, že mu neochotně a s nedůvěrou dovolil veřejně vystoupit. Desetiletý Jakov na celý kostel vyhlásil: „Panna Maria vám vzkazuje, že se máte každý den modlit tři růžence!“ Po mši šel farář na večeri a pak se ptal sester, jestli už zavřely kostel. „Ještě ne, otče, lidé se tam modlí.“

Asi za hodinu sestry hlásily, že nemohou kostel zavřít, protože se tam pořád modlí lidé. Pan farář se tam tedy vydal a s překvapením zjistil, že se lidé pořád modlí růženec. Proto zaklekl a chvíli se modlil s nimi. A pak se to stalo: Najednou na kůru uviděl postavu Panny Marie v nadživotní velikosti a byl tím až k slzám ohromený a dojatý.

Dosavadní nedůvěra vůči svědectví dětí se změnila v horlivý zájem o každé poselství, které Maria dětem předávala. A poutníků stále přibývalo. Pak vypukla v Jugoslávii válka. Stále větší počet poutníků narušoval kontrolu válčících stran, a tak bylo rozhodnuto, že Medžugorje musí zmizet.

Z nedalekého Mostaru vzlétlo několik vojenských letadel s úkolem vybombardovat Medžugorje. Jenže najednou byla nad celým městem hustá mlha, která znemožnila svrhnout bomby. Následné snahy poutní místo zničit dělostřeleckými granáty byly taktéž neúspěšné. Jedna

střela dokonce dopadla před kostel a nevybuchla. Lidé si ji rozebrali jako památku a důkaz zvláštní Boží ochrany. Tolik vhléd do historie.

50 klečících chlapů

Měli jsme možnost navštívit komunitu Cenacolo, která slouží k léčbě narkomanů, alkoholiků a gamblerů. Způsob neobvyklé léčby stojí na třech základních pilířích: je to práce, modlitba a každodenní účast na mši svaté. Každý nově příchozí dostává „anděla strážného“, který ho po určitý čas doprovází a učí vytvářet nové návyky. Vyprávěl nám to jeden Slovák, který se opakovaně léčil s alkoholismem.

Když přišel do Cenacola a viděl tam 50 klečících chlapů, jak se modlí růženec, myslel si, že jsou zdrogovaní. Zanedlouho se už modlil s nimi a nyní je dobrovolníkem, který tam pomáhá ostatním a svědčí o svém obrácení a uzdravení.

Světě div se, v chudém Medžugorje také stojí hrad. Je ale úplně nový. Budují ho manželé Patrik a Nancy, kteří se sem přistěhovali z Kanady. Dojemné vyprávění již skoro osmdesátiletého Patrika svědčí o velikém

Božím milosrdenství. Vlastnil několik automobilových podniků a užíval si rozmařilého života. Pak poznal Nancy, která se zajímala o události v Medžugorje, protože pocházela z Chorvatska. Když si Patrik ze zvědavosti přečetl poselství Panny Marie, došlo u něho k vnitřní proměně a rozhodl se toto místo navštívit. Nakonec prodal svůj majetek a s Nancy se přestěhovali do Medžugorje.

Byl tehdy rozvedený a matka se za něj dlouhé roky modlila. Říkala mu: „Patriku, nemůžeš žít se ženou, která není tvou manželkou“. A tak se s Nancy oženil a hlásil matce, že už jsou manželé. „A v jakém kostele jste měli svatbu?“ ptá se matka. „V kostele?“ diví se Patrik. „My jsme se nechali oddat ve vrtulníku“ ...

Nakonec měli církevní sňatek v kostele, usadili se Medžugorje, a na svůj hrad zvou poutníky, aby jim vyprávěli svůj dojemný životní příběh. Mají ve zvláštní úctě kněze, protože Patrik po celoživotní zpovědi prožil skutečnou vnitřní proměnu a mohl začít nový život.

Co sem tolik lidí přivádí?

Nedaleko odtud je kamenitý kopec Podbrdo, místo prvních zjevení Panny Marie. Tam jsme se společně modlili růženec po cestě k jedno-

tlivým vyobrazením růžencových tajemství. Na místě prvních zjevení tam stojí socha Panny Marie. Když jsem tam chvíli klečel a pozoroval zástupy poutníků, položil jsem si otázku: Co sem tolik lidí přivádí? – Zřejmě hledají Matku, která jim rozumí, která by se ujal jejich záležitostí.

O tomto místě podala sama Maria zprávu, že brzy přijde chvíle „osvícení svědomí“ všech lidí, a na tomto místě zanechá trvalou a nezničitelnou památku své přítomnosti.

A ještě jednu důležitou skutečnost chci zmínit. A to jsou zpovědi. Zpovídá se tam každý den během celého večerního programu ve všech světových jazycích. Ptal jsem se kajícníků, proč sem připutovali a co by si chtěli odtud odvézt. Vráti se totiž do stejného prostředí a ke stejným lidem, ale oni by se chtěli vrátit proměnění s pokojem v srdci.

Názorně to vyjadřují slova rozhřešení: ...ať ti skrze tuto službu církve odpustí hříchy a naplní tě pokojem. Pokoj je nám po dobře vykonané zpovědi darován jako zvláštní Boží benefit. Jsou ti odpuštěny hříchy. Jdi v pokoji.

A s tímto benefitem jsme se i my vraceli do svých domovů, abychom Boží pokoj přinášeli všem lidem, se kterými se setkáme. A tento pokoj chci předat i vám, kteří čtete tyto řádky.

P. Jaroslav Šmejkal, vděčný poutník medžugorský

Otevírá se nová růžencová cesta v údolí Josafat

Přibližně na polovině cesty mezi Táborem a Pelhřimovem se nachází údolí Josafat. Toto pojmenování pochází z doby, kdy husité dávali místům v okolí Tábora biblická jména (např. Tábor, Jordán). Jóšafat byl panovník oddaný Hospodinu, který vládl v Judsku 25 let a vybudoval velkou a silnou říši. V Bibli se také uvádí údolí Josafat, kterým protéká potok Cedron na okraji Jeruzaléma. Tímto údolím prchal král David před vzbouřeným synem Abšalomem, tudý byli vedeni Izraelité do babylónského zajetí a v tomto údolí leží i Getsemanská zahrada, kde se Pán Ježíš modlil před svým ukřižováním.

Cesta naším údolím Josafat po žluté turistické trase vede překrásnou jihočeskou krajinou převážně po polních cestách a je na ní umístěno pět obrázků slavného růžence. Příznivci modlitby v přírodě se zde v klidu mohou modlit růženec. Jeho začátek je v Sudkově Dole u Obrataně u kapličky Panny Marie Královny a jednotlivé desátky u příslušných zastavení. Celková délka trasy růžence je 2,3 km (viz mapa níže). Pak se lze buď vrátit, nebo dále pokračovat okruhem po žluté značce na rozcestí ke Svaté Anně, odtud už mimo turistickou trasu přes Svatou Anna a dále přes Křeč a Zoubek zpět do Sudkova Dolu (cca 15 km).

Jednotlivá zastavení byla zhotovena 3D tiskárnou. U každého z nich je malá lavička, kde si lze odpočinout a rozjímát o příslušném tajemství růžence.

Josef Cívín

Martin Běhal, Vyskytná, vedoucí SVC Sítí Pelhřimov

Co pro mě znamená Bůh?

Bůh je pro mě určitou "životní kotvou", kdy už vše selže. Je pro mě "důležitým přesahem", ale současně i "životním parťákem", se kterým mohu komunikovat o všem možném.

Věřím, že je to někdo, kdo má lásku na rozdávání a postupně mě učí skrze druhé lidi. Je osobní a to, co prožívám, žije jakýmsi způsobem i se mnou.

Je určitě pro mě Otcem, kterému jsem za moc vděčný, a to především za dar víry - jakožto konvertita. Jak s ním komunikuji? Často, v tichu, slovy i myšlenkou. Často si uvědomuji, že už myšlenka na Boha je pro mě modlitbou.

Jak se moje víra vyvíjela a jak se dnes projevuje v mém životě?

Má víra byla zpočátku jako "vyvezení lanovkou" na kopec lásky. Nepocházím z rodiny tradičních věřících. K víře jsem se dostal až během střední školy skrze společenství Antiochia, kde bohoslovci s mladými lidmi navštěvovali opuštěné fary převážně v pohraničí. Pro zdejší děti, mládež i dospělé organizovali během prázdnin různorodý program a já jako mladý jsem se ho zúčastňoval.

Byla to jakási "preevangelizace" a díky různým otázkám, rozhovorům, přemýšlení a čtení knížek si mě Bůh jednoho dne zavolal. A já jsem odpověděl.

Jakožto konvertita v dospělém věku jsem byl doslova "zaplaven" Božími dary. Tak trochu byla hlava a myšlenky denně v oblacích. Každý den mše svatá, modlitba růžence...

Postupem času si vše sedalo a denní prožívání víry se stalo "zemitéjším". Jako konvertita si často uvědomuji obrovský nezasloužený dar - dar víry, za který jsem vděčný.

Těžké bylo pro mě si svou víru ve své rodině nějak obhájit, byl jsem - a bohužel jsem stále - takovým "tím divným".

Jak vnímám církev?

Církev vnímám jakožto živý organismus plující dějinami a jsem jeho součástí. Jelikož součástí dnešního světa je důležité neztratit krok s tímto světem, který se tak rychle mění. Určitě jsou oblasti, kde církev musí stále pevně stát jako most na pilířích, ale na druhou stranu jsou oblasti, kde musí církev, tedy i já jako součást církve, jít vstříc současné vědě a poznání. Hlavně se neuzavírat do ulity. Být solí a kvasem tam, kde žiju, kde pracuji a kde budu.

Určitě mě oslovují kněží a lidé z církve, kteří o víře přemýšlí, nastavují zrcadlo a nebojí se i kontroverzních témat. Z kněží jsou to určitě Marek Orko Vácha, církevní historik Tomáš Petráček či Václav Vacek. (tk)

Doplnění k seriálu farností - Pacov

V seriálu o pacovských farnostech nám ve výčtu kněží z farnosti Pošná chyběl **P. Dominik Nakládal**. Upozornili mě na to moje teta a můj strýc z Vysoké Lhoty. Právě k P. Dominiku Nakládalovi, který v Pošné působil v letech 1958 - 1976, totiž mimo jiné chodili na přípravu na manželství a vzpomínají na něj s vědeckostí.

Z internetu lze dohledat, že předtím působil na Prachaticku, například v letech 1941-51 byl děkanem ve Vlachově Březi.

Seznamy předešlých duchovních čerpám z databáze, kterou mi poskytlo českobudějovické biskupství - ovšem s tím, že někde jsou tyto údaje neúplné. Takže i já se tyto nepřesnosti omlouvám.

Každopádně mi přijde důležité to, co jsem zjistil při svých reportážích o jednotlivých farnostech - že zejména starší farníci drží tuto historickou paměť a hlavně vědeckost, která projevuje například v údržbě hrobů zemřelých kněží.

Na internetu přesné seznamy nejsou, zajímavá je jen statistika kněží naší diecéze zemřelých po r. 2000 - viz kód. Současná farní správa je přehledně vedena na www.bcb.cz. (hm)

I rodiče v nesnázích se chtějí dobře starat o své děti. Charitní Klíč je tu od toho, aby jim v tom pomohl

V tomto čísle bychom vám rádi představili Klíč – centrum pro rodinu, které funguje při Charitě Pelhřimov již více než 10 let.

Pracujeme v něm s rodinami s dětmi a pomáháme jim v různých oblastech – např. výchova, vzdělávání, komunikace s institucemi, doprovody, hospodaření domácnosti, případně zprostředkování jiné pomoci. Do jisté míry jsme schopni zajistit také materiální pomoc. Jsme terénní služba, jsme zdarma a spolupráce s námi je dobrovolná.

Nyní spolupracujeme s 25 rodinami. K některým rodinám jezdíme každý týden, někam jednou za 14 dní a někam jen jednou za měsíc. Vždy záleží na tom, zda rodině pomáháme překlenout akutní špatnou situaci – nedostatek peněz, vybavení domácnosti, vyřízení soc. dávek, nebo je to dlouhodobý proces, kdy rodič nebo i dítě má přenastavit své chování, jednání, motivace, nebo chce rady a popovídání, jiný pohled na situaci, výchovu dětí, doprovody atd.

Zlepšení situace ale vždy závisí na klientovi. Naše snaha je motivovat, aby zvládal fungovat v budoucnu samostatně. Ne vždy jsou úspěchy viditelné, někdy jde jen o to, aby se situace nezhoršila. Našimi klienty jsou nejen úplné rodiny, ale hlavně osamělé matky či otcové, cizinci, rodiče, kteří často sami pocházejí z neutěšených poměrů a neměli příklad vhodné péče o děti a domácnost.

Kristýna Červená, Karla Bradáčová

Jeden příběh: Dlouhodobě jsme spolupracovali s rodinou, kde jsme primárně řešili domácí přípravu dětí do školy a špatnou finanční situaci. Rodiče byli absolventi zvláštní školy a nedokázali se s dětmi učit. Postupně se pracovalo se všemi třemi dětmi. Vyvstala na povrch řada dalších problémů, které rodina řešila, a my jim s nimi pomáhali. Rodina na tom byla špatně finančně, rodiče dlouho nemohli sehnat zaměstnání, neuměli hospodařit s penězi, neměli vhodné vybavení domácnosti, děti měly problémy ve škole, časté byly výchovné problémy. Nakonec rodiče práci sehnali a nejstarší dcera dokončila učiliště. Spolupráce probíhala dlouho - s přestávkami přes 10 let.

Kde nás najdete

KLÍČ – Centrum pro rodinu

Pražská 127, budova č. 5 (vedle úřadu práce), 393 01 Pelhřimov tel.: 565 555 321

email: klic@pelhrimov.charita.cz, FB: KLÍČ – Centrum pro rodinu

Kristýna Červená - 725 136 782 (stačí poslat SMS)

Michaela Bezděková - 724 985 293

Přijdeme za vámi domů (služba je terénní, pracovník tedy dochází přímo k vám). Pracujeme na území ORP Pelhřimov a Pacov. V jednu chvíli se dokážeme plně věnovat dvěma rodinám.

Terénní provozní doba: PO a ST: 8:00 - 17:00,

ÚT a ČT: 8:00 - 15:00

PÁ : 8:00 - 14:00 (po předchozí domluvě)

Osobně nás zastihnete v kanceláři každé úterý a čtvrtek od 8:00 do 9:00. Na jiný čas se stačí předem domluvit.

Charitní vozový park díky dotaci doplnila nová Scala

Největší charitním týmem je pečovatelská služba. Vyjíždí do domácností z Pelhřimova, Kamenice nad Lipou, Pacova a Žirovnice. Služba určená nejen seniorům přirozeně klade veliké nároky na náš vozový park, který potřebujeme udržovat v pořádku a dostatečně početný. Znovu nám v tom vydatně pomohla dotace z Fondu Vysočiny, díky níž jsme pořídili novou Škodu Scala Selection. (duf)

Nadace VHST pomohla benefičním koncertem Charitě

Dne 10. 4. se v pelhřimovském divadle konal benefiční koncert tělesa Harp Rock Můra. Náklady hradila Nadace VHST tak, aby 100 % výtěžku ze vstupu a darů šlo přímo Charitě Pelhřimov. A v polovině května

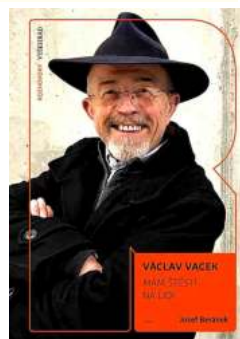

byl uzavřen transparentní účet s neuvěřitelnou částkou 591 744 Kč. Tuto částku také Nadace VHST předala pelhřimovské Charitě.

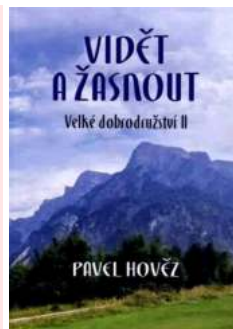
Františkánský rok je ideální příležitostí k přečtení nové knihy P. Šebestiána Smrčiny, kterého mnozí znají z YouTube a který loni zavítal na Křemešnické léto. Tato publikace přináší krátké duchovní texty inspirované všedními dny, tichem a modlitbou. Jemně a srozumitelně otevírá prostor pro zastavení a prohloubení vztahu s Bohem uprostřed každodennosti. Pokoj a dobro!

Zatímco otec Šebestián byl na Křemešníku loni, P. Václav Vacek tam bude po čase letos. To je šance podepsat si od něj čerstvou knihu, která navazuje na první rozhovory s Josefem Beránkem s názvem "Měl jsem štěstí na lidi". I zde najdeme témata, jak se prostřednictvím křesťanství stát svobodným a dospělým člověkem. Bůh i dnes s námi počítá, věří tento nekonformní kněz.

Svatí z této knihy jsou ženy a muži, kteří se vzepřeli tomu, co od nich očekávalo okolí, kteří to nikdy nevzdali, kteří zažili těžko uvěřitelná dobrodružství, kteří žili nenápadně a obyčejně, pocházeli z komplikovaných rodinných poměrů a ke svatosti často dospěli skrze neúspěch nebo zmařené plány. V příbězích z jejich života se tak může najít každý z nás.

P. Pavel Hověz pochází z Brna, ale působil i v nedalekém Mrákotíně. Zasloužil se mj. o stavbu kostela blahoslavené Marii Restitutě Kafkové v Brně-Lesné. V této knize ukazuje, že Bůh není schovaný v mimořádnosti, ale v každodennosti. Vidět a žasnout je kniha pro ty, kdo se chtějí zastavit uprostřed hluku a spěchu a vrátit se k tichu, křehkosti a přítomnosti.

Český rozhlas se v cyklu "Život s Bohem" zajímal, jak vypadá běžný den řeholníků a řeholnic, jak tráví svůj volný čas a na jaké předsudky narážejí u některých lidí. V našem videu vysvětluje sestra Bonaventura (alias Bony), jak je ušitý závoj, aby odolal povětrnostním vlivům, a řeholní oděv. A řada lidí netuší, že tato řeholnice má i tetování.

Poutavý dokument o dětství papeže Lva v Chicagu (městě známém svou kriminalitou) přináší mj. vzpomínky přátel a příbuzných. Bratr líčí, jak jim parta výrostků chtěla ukrást kola, ale "Rob" se s nimi dal do řeči a přesvědčil je, že to není potřeba. A ještě dvě ze vzpomínek: "I když byl pod tlakem, byl klidný, nehnul brvou." a "Měl ve zvyku vždy nejdříve naslouchat a pak mluvit."

Pater Pepa říká, že v jeho diecézi bude za 10 let asi polovina kněží - co s tím? Cesta nevede přes rušení celibátu (kde jej zrušili, počet duchovních nevzrostl). Inspiraci hledá u amerického biskupa Roberta Barrona, který pro tento účel vyčlenil tým lidí. A v modlitbě - ne obecné, ale "Bože, prosíme o toto povolání právě v naší farnosti nebo v naší rodině."

Tip na pouť: františkánský klášter Enns - linecká diecéze

I letos dodržíme tradici letních pozvánek do zahraničí, nicméně ta letošní bude františkánská. Kousek na východ od Lince leží městečko Enns (Enže, na stejnojmenné řece), kde je františkánský klášter. Jeden z bratrů tam dokonce má slovan-
ské příjmení, ale křestní jméno spíš dokládá Poláka (Czeslaw Sikora). Zajímavou aktivitou místních bratrů je žehnání zvířat (samozřejmě na svátek svatého Františka).

*Foto: Isiwal/
Wikipedia.org*

Klášter vznikl koncem 13. století, za doby reformace byl opuštěn, minorité se sem vrátili až v 17. století. O jejich druhý odchod se postaral Josef II., roku 1790 byla budova a zahrada prodána městu Enns a následně využívána jako divadlo, vojenská akademie a sirotčinec.

Až roku 1859 se povedl druhý návrat. Velkou zásluhu na něm měl Franz Joseph Rudigier, což byl nejen biskup, ale též poslanec Hornorakouského sněmu. Koncem 19. století pak řeholníci nechali přestavět část budovy na vlastní klášterní kostel v novorománském stylu, oltáře navrhl umělec a františkánský mnich Johannes Maria Reiter.

V samotném klášteře pak stojí za pozornost krásná křížová chodba a umělecky hodnotný vyřezávaný kříž, který se nachází jihozápadně od klášterního kostela. (hm)

Soutěž: poznejte fotku z našeho vikariátu

Minulou fotku **kříž u Ondřejova** (vlevo), uhodla Jana Kostková.

Tipy na foto vpravo posílejte **do 15. 8.** na mazanec@centrum.cz nebo na WhatsApp (775 269 206). Výherce obdrží jako dárek knihu od Matice křemešnické, které tímto patří poděkování.

